

*Квітней, горад родны,
наш Каменец!*

Камянец

Стаіш ты велічна і горда
На беразе Лясной-ракі.
Сталіцай пушчы Белавежскай
Цябе турысты нараклі.
Тут заснаваў цябе Алекса,
Узвёўшы вежу на вякі.
Як запавет для нас: надзейна
Дарогу ворагам закрыць.
І ў начной цішы ты чуеш
Як пяюць птушкі над Лясной.
Як пагранічнік зберагае
Айчыны роднае спакой.
Ты сення шчодро дорыш людзям
Сваю сардэчную любоў.
Гасцей сустрэўшы соллю-хлебам,
Заўжды праводзіш, як сяброў.
Мы ўсіх сардэчна запрашаем,
Каб у нашым краі пабылі.
Прыезджайце, паглядзіце
Прыгажосць нашай зямлі.

Пранько Л.

Каменец

Ты гори, моя молодость,
На прибужских ветрах,
Чтобы

Каменец-гордость
Мы несли на руках.
Начинали с нуля,
Клади в Камень монеты,
Чтоб признала земля
Новый город планеты.
Если дом, так уж дом –
Аккуратнее кромки,
Чтоб гордились потом
Красотою потомки.
Мне он снится во сне
Бесконечно громадным.
Вы поверите мне:
Этот город – отрада.
Ты гори, моя молодость,
На прибужских ветрах,
Чтобы

Каменец-радость,
Мы несли на руках.

Корнелюк К.

Камянецкі напрамак

Белавежская пушча і Белая вежа,
Камянецкі напрамак – сюды вядзе след,
Тут чакаюць гасцей нават з-за межаў,
Нашы мясціны ўвайшлі ў новы век.
Дзесяць тысяч гасцей Камянец запрашае
Пакланіцца пушчанскім стогадовым дубам,
Заўжды хлебам-соллю людзей сустракае,
Слава і гонар – палешукам!
Белая вежа! Яе экспанаты
Заўсёды цікавы ўдзячным гасцям,
Куточак зямлі, дзе палеглі салдаты,
Святыя мясціны – для сэрца бальзам.
Тут сонца глядзіць з-пад нябесаў усмешна,
Усеяны кветкамі наш Камянец,
Ацэнена праца людская належна,
З каласковага жыта сплялі мы вянец.
Ганарыся, наш горад, Белаю вежай,
Людзьмі, што ствараюць цудоўны наш рай,
Беражы родны край і сяброў, што за межамі,
І з павагай, любоўю гасцей сустракай.

Грыгаровіч Я.

Есть в Беларуси, сердцу милой,
Уютный, тихий островок,
Что не найти на свете краше.
Наш Каменец, наш городок...
Для всех родной, один любимый,
Второго нет и не сыскать.
Он обожаем всеми нами.
И по-другому не бывать.
Опрятный, чистый, весь домашний
В разлете улиц он своих.
Наш Каменец. Ну что тут скажешь?
Здесь много близких и родных.
Здесь храм стоит, прекрасный, белый,
Собою небо подперев.
Под золочеными крестами
Рождает благостный напев.
В веках над городом на страже
Взметнулась башня, глядя ввысь.
Как исполин, стоит громадой,
Сурово смотрит сверху вниз.
То есть наш град у Беловежья.
Здесь мы рождаемся, живем,
Приняв и сердцем, и душою,
Его мы Родиной зовем.

Дорохов Ю.

Каменец

В нашем Каменце
медленно катится
Лесная речушка
под дикими пущами –
Буга пристанище.
Милый мой Каменец,
Летит к тебе издали
сердце усталое.
Ты воспевал мои
радости первые
Пением птах и ручьев
переливами,
В лоне твоём мне
Всевышним отмерены
Славные годы счастливые.
В нашем Каменце просто,
торжественно
Люди о дивной поведают
крепости,
О вечерах, где закатами
пламенно
Солнце горит.
обнажив её древности.
Там пролетали деньки
торопливые,
Счастья прибежище было
знакомое,
бережно, ласково
щедро дарили мне
Белых ромашек букеты
огромные.
В нашем Каменце
вёсны-красавицы

Знатный базар и компоты
со сливами
Вспоминать мне так нравится,
Мёд маттиол вечерами
счастливыми –
Там оживала заря золотистая.
Там открывались мне
первые истины,
Вот и теперь сердце рвется
неистово
В маленький город,
расстрогавший искренне.

Деменчук Т.

У Камянцы

У Камянцы над Камяніцай
Дух вечнасці сівой лунае.
Тут небу хочацца маліцца,
Якое вежа падымае.
Рака падковай абдымае
Вялікі востраў самабытны,
А побач з горадам гуляюць
Зубры ў пушчы старажытнай,
А ў галаве ад думак цесна –
Тут продкаў постаці блукаюць,
Як быццам місіі пачэснай
Каменных сцен дапамагаюць.
Прайшлі віхурамі крутымі
Стагоддзі над пушчанскім краем,
І толькі сведкамі нямымі
Муры на горад пазіраюць.

Семяняка В.

Вяртанне да Камянца

Дыптых

1

Мне, Камянец, краса твая
Ніколі не была халоднай.
Паблізу нарадзіўся я
І рос.
Ты крэўны мне, ты родны.

Мая шматлікая радня
Здавён тут сем'і гадавала,
У светлых і нягожых днях
Сплаўляла лес і палявала.

А больш гарбелі на палях,
На землях камяністых продкі.
І пры царах і каралях
Жылося продкам несалодка.

Ад старажытнасці сівой
Захопнікі тут не драмалі,
Багаты край пушчанскі мой
Капыцілі і рабавалі.

Хто мог людзей аберагчы
Ад войнаў, вынішчэння й мору?..
І праз стагоддзі шмат аб чым
Нам вежа Белая гаворыць.

2

Дапамагаў ты мне расці
У цяжкі час пасляваенны.
Да мэты вабнае ісці,
Узносіць творчы дух нятленны.

Забыцца памяць не дае
Ні ў блізкіх, ні ў заморскіх далях,
Як праз цябе шляхі мае
У свет шырокі пралягалі.

Вяртаюся здаля сюды –
Мне раем родны край здаецца,
Часцей і гарачэй заўжды
Маё ад стрэчы сэрца б'ецца.

О незабыўны гарадок,
Я ўсёй душой табе належу.
Знаёмы кожны тут куток
Ад цэркаўкі да Белай вежы.

Навекі любы сэрцу ты,
Твая гісторыя жывая.
Дарог прасторы і масты.
Рачулка чыстая Лясная.

Перад красой тваёй святой
Усе прызабуду прыгажосці.
Я тут заўсёды буду свой,
Мой край дзяцінства й прыгажосці.

Жуковіч В.

Камянецкі вальс

Камянец ты мой, Камянец,
Белай вежы зубчасты вянец.
Спеў лагодны ракі Лясной –
Назаўжды тут прыстанак мой.

У абдымках рабінавых вуліцы.
Россып кветак да кожнай туліцца.
Гмах будоўляў да неба імкнецца –
У свеце гэта Радзімай завецца.

Па зямельцы цеплай далоні
Да святыняў ідзем з паклонам.
Дарагой цаной даўся дзень шчасця –
Не кароткая памяць у нашчадкаў.

І світанкавы, і вечаровы
Хараством сваім зачароўваеш.
Камянец любы мой, Камянец,
Белай вежы зубчасты вянец.

Гарагляд Н.

Камянцу

Над Белай вежай высокі блакіт
І сонца ў рэчку Лясную глядзіцца.
І хочацца тут, ля бяроз і ракіт,
Гаючай вадою з ракі прычасціцца.
І нізкі паклон нам аддаць Камянцу –
Гораду роднаму, любаму з веку
І вызваліцелю сыну-байцу,
Герою вайны, чалавеку.
Зведаў нямала наш горад бяды,
Нам вежа больш яшчэ раскажа,
Як ворагі рваліся зграяй сюды.
Мы ведалі: Бог ліхадзеяў накажа.
І горад свабодным наш стаў на вякі,
Расце ён ушыр і яшчэ маладзее.
Пльвуць па рацэ ў свята кветкі-вянкі,
Жывем мы шчасліва, у сэрцы з надзеяй.
Квітней, горад родны, ты наш Камянец!
Заўсёды квітней, багацей, весяліся.
Каб зорцы тваёй яшчэ больш палымнець,
Каб песні над горадам вечна ліліся.

Глушко Л.

Каменец

Между Беловежьем и Прибужьем,
Пораскинув пояса дорог,
Дышит добротою
И радушьем
Каменец –
Старинный городок.
Воздух его пахнет лугом,
Пашней...
Новые дома возводят там.
Плавает, как белый лебедь,
Вишня
В розовой дымке по утрам.
Едут на автобусах туристы,
Дети возле школ
Шумят гурьбой...
Солнечный,
Опрятный, чистый-чистый,
Радует он улицей любой.
Ах, как ветерок в нем
Нежно веет,
Ласточка, снуя, весной звенит!
Нету там пока дворцов,
Музеев – он людьми, трудом их знаменит.
Счастье, счастье –
Их, шагая, встретить
Каменец...Для нас моложе
Всех.
Трудно, глядя на него,
Поверить,
Что восьмой уже им
Начат век.

Кускевич И.

На Дажынкі ў Камянец

На Дажынкі ў Камянец
Зноў усіх сабрала свята:
Араты, сейбіт, слаўны жнец
Танцуюць полечку заўзята.

Ах, ты жніво, жніво, жніво –
Гарачых дзён святое кола.
“Канешне ж, свята – гэта во!” –
Як сказаў нам дзед Мікола.

Шчаслівы міг: блакіт нябёс
Над Белай Вежай з фотаздымкам,
І ўзнагарод аж цэлы воз,
Героі нівы ў абдымках.

Узлятаюць песні над Лясной.
Ды спее свята караваем.
Жыві, наш край, квітней вясной,
Бо мы другога не шукаем.

Шчасця пажадаў гасцям усім
Шаноўны старшыня Бядуля:
Пабольш вяскоўцам цёплых зім,
Каб ветры у засек не дулі.

Каб Дажынкі нашы землякі
Святкавалі з родным краем.
І пажаданнем вось такім
Гасцей сардэчна мы вітаем.

Панасюк М.

Да Камянеччыны сваёй
Душой і сэрцам прыкіпела.
Сюды прыехала калісь дзяўчынай маладой
А зараз я ўжо пасталела.

Жыву я тут ужо трыццаць тры гады
Са мною – мае дзеці і ўнукі
Глядзіш на іх і сам як быццам малады
Яны ж пакуль грызучь граніт навукі.

Люб, Камянец – утульны, ціхі гарадок
Радзімай для мяне ты стаў другою
Як выдасца вольны хоць часок –
Не налюбуюся табою.

Гуляю я па тваіх вулачках прыгожых
І днём, і вечарам, і позняю парой.
Аб гэтым скажа вам любы прахожы
Што горад наш – нібыта сад вясной...

Твае ўсе помнікі, царкву і вежу
Мне ўнукі кажуць – любім усе мы
І я скажу: “Радзіма, я табе належу,
Хай больш будуюцца тут новыя дамы!”

25. 09. 2014 г.

Іванюковіч Л.

Камянецкая царква.

Нашай царквою ганаруся,
Як помнікам гісторыі святым.
Сюды прыхожу я і тут маюся,
Прашу здароўя - блізім і ўсім.
Усім, каго я ведаю, шаную –
Ім зычу шчасця, каб было заўжды
І душу тут сваю лячу я,
І мару – хай стаіць шчэ многія гады,
Бо сто гадоў – то гэта ж зусім мала
Для месца гэтага святога.
За гэты век тут рознае бывала
Табе ж – не страшна анічога.
Царква Святога Сімеона –
Наш горад славіцца табой
Цудоўныя рэліквіі – іконы
Пабудзеш тут – на сэрцы супакой.
Хай прыязджаюць і прыходзяць
З усяго свету сюды людзі
Сяброў сваіх з сабой прыводзяць –
Святыняй нашай сагравацца будзем.

Лістапад, 2014 г.

Іванюковіч Л.

A painting of a river landscape. In the foreground, three boats are moored on a grassy bank: a dark wooden boat on the left, a brown wooden boat in the center, and a blue boat on the right. The river flows towards the background, flanked by green and brown vegetation. In the distance, a range of blue mountains is visible under a pale, overcast sky. The text is overlaid in the upper middle section of the painting.

*О, край Белавежскі –
жамчужына наша*

Я родам з тых мясцін лясных,
Дзе і раку завуць Лясною,
Дзе у бярозы і сасны
Аблокаў пух над галавою.

Пад месяцам прыціхне бор,
І лягуць казачныя цені,
І да стажка у светлы двор
Падыдуць лёгкія алені.

Загляне ў вокны цішыня,
Абрусам маці стол засцеле.
Пра князя ратных валынян,
Пра Камянец і Берасцею

Пачне расказваць дзед і шум
Сівых вякоў дыхне над пушчай...
Май толькі чуйную душу
І сэрцам, сэрцам будзь відушчы.

Жуковіч В.

Ой, ты радасць мая адвечная –
Камянецкая старана!
Бачу слынную Белую вежу я,
Так далёка відна яна!

Мне яна падаецца відушчаю.
Мкнуцца словы з грудзей:
добры дзень!
І насустрач з дрымучае
пушчы мне
Роднай песняй Лясная ідзе.

У пушчанскай старонцы маёй
Сосны – быццам бы струны
магутныя,
што злучылі нябёсы з зямлёй
і живуць іх адвечнымі гукамі.
У пушчанскай маёй старане
Лад бяроз – бы магутныя
клавішы,
Толькі вецер іх вольны кране –
Льецца музыка, свет белы
славячы.

Жуковіч В.

Веліч Радзімы

1

Не завіце радзіму малой:
Зваць святыню малой – грэх вялікі.
Там ёсць храм і святыя ў ім лікі.
Не завіце радзіму малой.

Там аснова, не ўток. Там шматлікі
Чуццяў рой неразлучны з душой.
Не завіце радзіму малой:
Зваць святыню малой – грэх вялікі.

2

Радзіма, твой прастор – да зор,
Хоць ты абмежавана ў межах.
Я ўсёй душой табе належу.
Радзіма, твой прастор – да зор.

Шум пушчаў, веліч Белаі вежы
Са мной, высь неба, сінь азёр.
Радзіма, твой прастор – да зор,
Хоць ты абмежавана ў межах.

Жуковіч В.

Айчына, я тваю мяжу
Перасякаю рэдка дужа, -
Тваімі сцежкамі хаджу;
Калі ж я ад'еду – затужу,
Вакол цябе ўсё думкі кружаць.

Тваёю веліччу, красой
Пачаў я дыхаць з Белавежы,
Любімая, ты век са мной,
Належу я табе адной
І ад цябе адной залежу.

Жыву пяшчотаю тваёй,
Малюнкі паўстаюць живыя
Пад сонцам, поўняй залатой:
То мора жытняга прыбой,
То лён, то краскі лугавыя...

Калі звяртаюся здаля,
Зямлю я цалаваць гатовы,
Яна, як маці мне, - мая,
А там, дзе вольная зямля, -
Бяссмертная стыхія слова.

Так спачуваю ўсім, каго
Ў чужыну высылалі сілай.
Хто чах з бязмернаю тугой –
Без мілага кутка свайго,
Без Бацькаўшчыны мілай!

Жуковіч В.

Рэчка Лясная

Ты і не шлях да параходаў,
Ды і не сіла для турбін;
Лясная-рэчка, твае воды –
Спакойны дар.
Сярод раўнін
Ідзеш з-пад пушчы на прасторы,
У паўнаводдзе ты ідзеш;
Дасягнеш Буга, з Бугам – мора,
І ў моры ты не прападзеш.
У хвалях пругкіх і высокіх
Пад небам сонечнага дня -
Твае нязводныя вытокі,
Крынічак ззяе чысціня.
Век застаешся маладою,
Сілкуеш з даўніны сівой
Свет белы – гойнаю вадою,
Душу – лагодаю сваёй.

Падбродзяны – ўскраінка ціхай краіны.
Палі ў акружэнні лясоў.
Пад сонцам куточак жыве салаўіны,
Умыты дажджом і расой.

Край добры – ні лес не скупіцца, ні поле,
Прырода чаруе красой.
Чаму ж твая жытка, чаму твая доля
Умытыя горкай слязой?

Жуковіч В.

У родным сяле

Бульдозерам зрэзалі горку,
Праклалі асфальт праз сяло...
Тужліва чамусьці і горка
Мне гэтак даўно не было.

Ад роднай крыніцы - ні следу,
І сажалкі высахла дно;
Бязрозкі, малымі што ведаў,
Састарыліся даўно.

Дзяўчатак і хлопцаў нямала
Пакінула хаты свае.
Ў куточку, дзе спіць мая мама,
Ніколі шпачок не пяе.

Вароны пракаркаюць часам
Над гарачкай горка-глухой;
Ад Радаўніцы да Спаса
Святкуюць палын з крапівой.

Жыццё, як вада, уцякае.
Сыходзіць радня пад крыжы.
Чужых найчасцей сустракаю,
І сам тут амаль што чужы.

Жуковіч В.

Пушчанская вёсачка Селішчы!
Асенняю ранняй парой,
Калі туманы не аселі шчэ,
Я павітаўся з табой.

Ішоў я хадою ціхмянай.
Спавіта была ты імглой,
Адзінаю лямпачкай цьмянай
Драмала над вулкай святло.

На дзіва глухою была ты,
Стаялі маўкліва са мной,
Як прывіды, дрэвы, а хаты –
Што скірды на ніве начной.
Блукаў я , бадай, з паўгадзіны.
Будзіць сваякоў да пары
Не мог я – хацеў хоць адзіны
Скрып нейкі пачуць у двары.
Пад голас ахрыплага пеўня
Усе спалі мае землякі.
І тут я падумаў: напэўна,
Калгас дакапаў буракі.

Жуковіч В.

Вёска Радасць

Гэтай назвы не шукалі,
Нарадзілася ў народзе:
Вёску Радасцю назвалі
У дзевятнаццатым
стагоддзі.
Пагалоскаю натхнёнай
Гарады жылі і вёскі:
Следам за Напалеонам
Уцякаюць яго войскі...
З адмысловай навіною
Людзі вёску заснавалі,
Каб не зналася
з вайною,
Радасцю яе назвалі.
Вёска Радасць
пражывае
У пушчанскім
ціхім краі,
Рэчка там цячэ Лясная,
Бэз ажно бушуе ў маі.
Ночы буйна травы
росяць,
Радасці ў людзей
багата,
Бо дзяцей там
бусел носіць,
Не міне ніводнай хаты.

Жуковіч В.

Радзіма.

Блакітнае неба і цёплае сонца –
Ідзе нараджэнне весняга
ранку.

І звонка шчабечуць бясконца
Вясёлыя птушкі на ганку.
Апошняя зорка бяследна
згарае,

І сонца ў поўнай красе
Сваёй цеплынею зямлю
сагравае,

Любоў сваю свету нясе.
Працята паветра водарам
кветак.

Ён калыша
вясну-гаспадыню.

У маёй Беларусі столькі
сакрэтаў!

Бясконцае мноства красы
неабдымнай!

Як пацеркі – многа блакітных
азёраў,

І чыстых, як першае
сэрцу каханне.

Няма ў нас гор, акіянаў
і мораў –

Не трэба. Не маем на гэта
жадання.

Наш велічны лес
і бярозавы гай...

Як выйдзеш улетку,
бывала, -

Душа замірае...Спявай
і спявай!
Я сэрца краіне аддала!
Табе, дарагая Радзіма мая,
Я лепшыя словы свае
прысвячаю,
Бо тут я знайшла сваё
ўласнае “я”,
Бо тут толькі дрэннае
я забываю.
Я зоры твае ноччу ў косы
ўплятаю,
І гэтыя моманты шчасця
Усе берагу я,
у сэрцы хаваю,
Ніхто каб не змог іх украсці.
А днём углядаюся
ў сіняе неба,
І вочы туманіць ад слёз.
Нікуды не трэба, далёка
не трэба!
З табою, Радзіма, мой лёс!
Цікава глядзець
на жывых кракадзілаў,
А мо, захапляцца сланамі...
Але, мая дарагая Радзіма,
Магутнымі слаўся зубрамі!
Хай мова твая, як сонца,
ліецца!
Хай кожны яе памятае!
І ў сэрцы маім назаўжды
застаецца
Радзіма мая дарагая!

Янкiна А.

Мой край.

Белавежскі
Родны мой прастор:
Луг духмяны
І шумлівы бор,
Гоман рэчак,
Звон жывых крыніц,
І святло
Вясёлак і зарніц.
Не злічыць багацця
У старане.
Дзе да болю
Усё знаёма мне.
Мова матчына –
Любоў мая.
Колас і Купала –
Усім нам спадчына.
Вершаў іх напеў
Вакол гучаў.
Музай у душы
Маёй зайграў.
Я пакляўся:
“Сэрцам край люблю!”
І ад хмар варожых
Засланяў зямлю.
За яе, за спеў
Гаёў і ніў
Я ў змаганні кроў
Сваю праліў.
І цяпер я
Не шкадую сіл,
Каб была заўсёды
Чыстай сінь.
І пад сонцам

Яфімовіч У.

Певень в Беловеже

Дух смолистый витает
В Беловеже, как прежде...
Но орлы прилетают
Гнездоваться
 всё реже...
Хоть весной луговины
Убираются цветом, -
Но не так соловьино
В мае,
 солнцем согретом...
Наливаются сочно
Колоски у пшеницы,
Но стихают досрочно
Летом певчие птицы.
Все тут взвешено вроде,
Достиженья –
 конкретны,
Ну а сдвиги в природе
В беге дней –
 незаметны.
Каждый год –
 умолотный,
Урожай –
 богаты.
Но стоской безотчетной
Выхожу я из хаты.
Пахнет тающим снегом,
Пахнет мокрою пущей...
Встал над атомным веком
Певень, трубно орущий.

Эти вещи звуки
На рассвете весеннем –
Над селом Каменюки –
Для меня –
 как спасенье.
Как спасенье от грусти.
От щемящей печали.
С юга тянутся гуси...
Журавли закричали...

Спринчан Б.

Наш край

О, край Белавежскі – жамчужына
 наша,
Цябе палюбіў я з маленства
 душой.
Ты кожнага ў свет непаўторны
 свой вабіш,
І дзелішся шчодро сваёю красой.
Пушчанскіх крыніц жыватворных
Крануцца – сюды прыезджайце,
Прыходзьце часцей.
Тут лес вам раскажа
Казкі, легенды
Пра ўлюбёных у пушчу людзей.

Пранько Л.

Сустрэча

І вось я зноў стаю на мілым ганку.
На кут бацькоў гляджу з любоўю я,
Дзе чуліся ў маленстве спазранку –
Матулі мова, цёхкат салаўя.

...Гады дзяцінства – крокі да навукі
У Відамлянскай школе, блізу Камянца,
А пасля школы – доўгая разлука,
Заўсёдная работа без канца.

Дыктуе лёс для кожнага дарогі,
Хоць мы спрабуем самі выбіраць.
Чакаюць нас бацькоўскія парогі.
І сцены ўмеюць з радасцю прыняць.

Грыгаровіч Я.

Родительский домик

В куполе неба сияют просторы,
Здесь утренний ветер сердца молодит.
И снова я вижу усадьбы узоры,
Где тополь высокий с березкой стоит.

Родительский домик. Цветущие вишни.
Гуденье пчелиное у лепестков.
Здесь ягодный кустик кудрявый – не лишний,
Где солнце свою рассыпает любовь.

А рядышком реченька лентою вьётся,
И слышатся песни на том берегу;
И всё это краем любимым зовётся,
К нему я любовь навсегда сберегу.

Родительский домик, ты – сердцу отрада.
О, как же приятно родных навестить!..
Мне запах цветущего белого сада
Нельзя никогда, никогда позабыть!..

Григорович Я.

Морозец – вихрастый проказник

В бархат белый одеты деревья.
Ну, погодка! Одна благодать!
На березке висят ожерелья,
Я не в силах красы передать.

Ох, морозец, вихрастый проказник!
Щёки щиплет и чуб шевелит,
И несёт в мою душу он праздник,
Кровь по жилам течет и бурлит.

И погодка становится лёгкой,
Восхищаюсь твореньем зимы.
Жизнь нам кажется сладкой – не горькой.
Счастьем, радостью полнимся мы.

Ох, морозец, вихрастый проказник!
День искрится пушистой зимой.
Ох, устроить всеобщий бы праздник
Со свиданьем на речке Лесной!

Григорович Я.

Я вернулась в родные края.
Дом родительский встретил печалью.
За рекою, за синею далью
Песня юности плачет моя...

Одичал старый сад под окном,
И взгрустнула тропинка у дома.
Мы шагали по ней босиком.
Боже!.. Как всё до боли знакомо.

Постою у реки. Поклонюсь
Я лугам, возмужавшей калине,
Я к себе, к деревенской, вернусь...
Вспомню тут же о дочке, о сыне.

Кто бы мог мне помочь позабыть
Запах трав, вкус воды из колодца?..
Не смогу этих мест разлюбить.
Воздух детства здесь в душу мне льётся.

Прокопович В.

Беловежская весна

День шагает
С вешней песней
В дымке тонкой, золотой.
Звонкий ветер
В перелеске
Пахнет почкой налитой.
Сыплют звон в саду
Синицы,
Посветлели небеса.
И откроют медуницы
Скоро синие глаза.
Облака в движеньи плавном,
Греют ширь земли
Лучи.
На лесных ведут полянах
Токованье косачи.
Пар клубится над полями...
Схлынет талая вода –
Под стальными лемехами
Засверкает борозда.
Всё смелей –
Тепла предвесник –
Подаёт свой голос гром.
На ольхе висят подвески
Фиолетовым дымком.
И Лесная вновь в разливе,
Снова слышен плеск весла...
До чего ж всегда
Красива
Беловежская весна!

Верас И.

Неперспективная деревня

д. Лисовчицы

Иструдилась деревня моя,
Истопталась – не выросла выше:
Смотрит в поле, тоску затая,
Поседели деревья и крыши.

В окнах теплятся чуть огоньки,
Потускнели оконные Боги:
Здесь остались одни старики
Без судьбы и нормальной дороги.

За все тяжкие годы труда
Лучшей доли она не приждала;
Молодые ушли в города,
Жизнь совсем беспросветною стала.

Облетел её розовый цвет,
Усыхает села корень древний.
И движенья вперёд уже нет
Бывшей, некогда людной деревне.

В полный рост не подняться уж ей,
Моей Золушке в милой Отчизне,
Если нет молодых здесь людей,
Ни дороги, ни газа, ни жизни.

Где найти ей любовь и привет,
Васильковых полей королевне?
Кто зажжёт в сердце радости свет
Этой неперспективной деревне?

Попова Н.

Школа

Когда в деревне я Войской,
Друзья, бываю не от скуки,
Я захожу туда порой,
Где храм красуется науки.

Всё передумаю здесь я –
Тех школьных лет я не забыла.
Пусть эта школа не моя,
Но как она меня пленила!

В ней воздух чистый и сухой,
Простора детям здесь не мало.
А я училась в той, другой.
Что на конце села стояла.

Её давно уже там нет –
Ту школу, сердцу дорогую,
Перевезли на сельсовет –
В деревню дальнюю, другую.

Она была простой избой,
Но места в ней нам всем хватало,
И той, далёкою порой,
Как мать, нам душу согревала.

Я в школу бегала как в храм:
Учителя мне были – боги,
И за мои пути-дороги
Я благодарна в жизни вам.

Любовь к вам прежнюю храня,
Наставники – мои кумиры –
Поклон вам низкий от меня
И от моей душевной лиры.

Попова Н.

Неперспективная деревня

Иструдилась деревня моя,
Истопталась – не выросла выше:
Смотрит в поле тоску затая,
Поседели деревья и крыши.

В окнах теплятся чуть огоньки,
Потускнели иконные боги:
Здесь остались одни старики.
Без судьбы и нормальной дороги.

Ни асфальта, ни газа здесь нет,
Только тянутся к небу деревья:
Кто зажжёт в сердце радости свет –
Этой неперспективной деревне?

Чтоб в душе нашей пели скворцы,
Грусть-тоска поскорей улетала.
Для того ль наши гибли отцы,
Чтоб деревня моя вымирала?

Попова Н.

Весной на лугу

Хорошо в лугах весною
Босиком гулять в траве
И над речкою Лесною
Полежать на мураве!

Слушать музыку лягушек
На высокой ноте «ля»,
Перекличку двух кукушек,
Наблюдать полёт шмеля,

И как бабочка танцует
На высоком берегу,
И как солнца луч целует
Все ромашки на лугу.

Попова Н.

Журавли

Я стою и смотрю, как летят журавли,
Опечалилась криком степная долина,
А в моей стороне, что осталась вдали,
Догорает у дома родная рябина.

Мне до боли знаком птиц высокий полёт,
Я не раз его видела там, на Полесье,
И мне кажется, милая Пуща плывет,
Шелестит бирюза в голубом поднебесье.

И уже надо мной, над моей головой
Ритуальное танго прощального круга,
А вожак строит клин и зовет за собой
К изобилью далёкого тёплого юга.

Мои милые пташки, мои журавли,
Ах, какая мне видеть вас боль и отрада!
Словно вы мое детство с собой принесли,
Слёзы льются из глаз под лозой винограда.

А в Тавриде – октябрь, а в Тавриде – тепло,
Журавли все летят и летят надо мною.
Я крещу стаи птиц, чтобы им повезло
С голубой черноморской спокойной волною.

Улетают на юг до весны журавли,
А на сердце тоска и такая кручина!..
Как же я далеко от родимой земли,
Словно выпала из журавлиного клина.

Попова Н.

Папороть

Папороть салатowego цвета,
Лёгкой тени твоего куста –
Шлю свои далёкие приветы
И целую веточки в уста.

Обнимаю неба синевою
Край, в котором ты сейчас поёшь,
Притяженьем, силою земною –
Так меня ты манишь и зовёшь.

Побродить тропинками лесными –
Расстилаешь мне надеждой путь,
Под твоими листьями резными
Сердцем утомлённым отдохнуть,

Надышаться хвоей и смолою...
Я живу заветною мечтой,
Чтоб скорее встретиться с тобою,
Прикоснуться к Родине рукой.

Потому пишу тебе приветы
Черноморской пенистой волной,
Папороть салатowego цвета
Беловежской пуши вековой.

Попова Н.

Ой, моя калина, белый березняк!
Холит луговина молодой лозняк.
Топкое болото, на болоте бес,
Гребля с поворотом в заповедный лес.

Хорошо бывает здесь у нас весной:
Солнце припекает над родной землёй.
Разольётся морем шалая вода,
Полчища пернатых налетят сюда.

На болоте клёкот, пенье, гвалт и свист,
Тут тебе Бетховен, Брамс, Вивальди, Лист.
Мне ли этих песен сердцем не понять?
И нельзя волнение всей души унять.

Здесь я хворостинкой у воды росла,
Не одна кувшинка для меня цвела,
Потому и вьётся, просится в куплет,
Только вот болота этого уж нет.

Осушили топи, отшумел лозняк,
Вырублен под корень белый березняк,
Птицы улетели, не пушится мох,
Бес в своих качелях от тоски издох.

Попова Н.

Надоела городская суета.
Мне б уехать на моё родное поле,
Чтоб вдохнуть там полной грудью
вольной-воли,
Посидеть у придорожного куста.

Знаю я, что расцвела теперь там рожь
И о чем-то тихо шепчет с ветерками.
И, обнявшись с голубыми
васильками,
Я б спросила у нее: «Ну как
живёшь?»

И услышала бы горестный ответ:
«Поздно ты сюда, голубка, прилетела.
Посмотри: твоя деревня опустела,
Здесь заката всюду чувствуется след».

Ах, поля мои, любимые поля!
Хоть давно уже я стала городская...
Только тянет сторона моя родная,
И зовёт к себе родимая земля.

Попова Н.

Вясною на лузе

Як жа хораша вясною
Босым бегаць па траве
І над рэчкаю Лясною
Паляжаць на мураве!

Жаб паслухаць на балоце,
Не плаціўшы ні рубля.
І сачыць у адзіноце
За палеткамі чмяля.

Любавацца, як танцуе
Матылёк каля рукі
І як сонейка цалуе
Сенажаці ля ракі.

Папова Н.

Зямля бацькоў

Пад родным небам сонца ярчэй свеціць,
Над сваёй хатай зоркі ўсё ярчэй,
Тут, на малой радзіме, нават вецер
Паўночны, а лагодней і цяплей.
Чаму нас лёс раскідвае па свеце
У чужую далеч, кругаверць дарог,
І шчасце мы шукаем нібы дзеці,
І плачам, свой наведаўшы парог.
На чужыне няцяжка і прапасці,
Злавіць жар-птушку – толькі міражы.
Шукаць патрэбна на Радзіме шчасце.
Зямля бацькоў – тут нашы рубяжы.

Рамашка В.

Родная земля

Мой милый край,
 моя Отчизна!
Земля моя,
 мой тихий уголок!
Люблю тебя, как мать
 родного сына,
Как ветку вишни
 робкий ветерок.
Люблю твои широкие
 просторы,
Люблю твои
 бескрайние поля.
И рек твоих
 журчащих разговоры,
Моя пущанская,
 любимая земля.

Русенко Н.

Наша вёска

Наша вёска невялічка,
Мы жывём адной сям'ёй:
Дзед Мікола сее жыта,
Дзед Рыгор пасе кароў,
Цыплюкова Кацярына
Смачныя блінцы пячэ,
А Дзям'ян, сусед вясёлы,
Зграбныя кашы пляце,
А Лукінішна Надзея
Ўсім у жыцці дае надзею,
А бухгалтар цётка Вера
варта лепшага даверу.
Цётка Ліда Раманюк
Добрыя дае парады,
Да яе заўжды ідуць,
Ведаюць: усім тут рады.
Наша вёска невялічка,
Мы жывём адной сям'ёй.
Куды б лёс мяне не кінуў, -
Буду памятаць аб ёй.

в. Ваўкаставец
Мароз Я.

Мой край

Край лясны мой! Пleshча
возера.

Прамяніцца на зары.
На пагорку гай бярозавы,
Задуменны і стары.
Вёска ціхая Бярозаўка
Каля Лясной ракі,
Ад яе сцяжынкі росныя
Ў розныя бягуць бакі.
Да дарогі ліпы ліпнуцца.
Уецца мёдавы настой.
П'е з крыніцы рэчка Ліпніца,
Медуніца над ракой.
Аж да самае Асінаўкі
Скрозь кусты і травастой
Вузкія шляхі ласіныя
Цягнуцца на вадапой.
Там Альхоўка, далей Вербніца,
Ельня і Дубовы гай...
Хараство! Вачам не верыцца,
Што такі мой родны край!

Белавус А.

Праз вякі

Ля школы –
 помнік нашых дзён
Глядзіць у сіняву.
І чалавек
 не пройдзе – ён
Схіляе галаву.
Тут пахаваны змагары.
Яны за горад мой
Пралілі кроў каля гары
На беразе Лясной.
А побач Вежа
 з вышыні
Іх сцеражэ спакой.
Разносяць голас
 даўніны
Вятры над стараной.
Прайшоў са сцягам
 праз агонь
Піўненка да ракі.
І з імем вуліца яго
Перажыве вякі.

Яфімовіч У.

Лесная

У реки Лесной
Я прохожу лугами.
Тучка надо мною
Белою ладьёй.

Пахнет мост из брёвен
Хвойй и грибами,
И осока пахнет
Рыбьей чешуёй.

Жук спешит по ветке
Синеватой ранью,
На листке раскрыла
Крылья стрекоза.

Прояснилось поле
В утреннем тумане,
Стряхивает росы
Мокрая лоза.

Я встречаю солнце
На зеленом склоне.
От кустов на речке
Пробегает тень.
Донышко речное,
Словно на ладони:
окунуть –
и будет радостный весь день.

Иванов В.

Вецер гамонку
Вядзе з ручайкамі.
Гладзіць іх цёпла –
Быццам рукамі.
Сонечнай ласкай
Сагрэліся ўзгоркі.
Ноччу цалуюць іх
Месяц і зоркі.
Кліч жураўліны
Плыве ў паднябессі.
Гром пракаціўся
Па голым узлессі.
Глянь, як азімкі
Вясна вымятае,
Сейбітаў першых
Руплівых вітае.
Пульва, Лясная –
Сястрычкі зямныя –
Пояць разводдзем
Лугі залатыя.
Выйдзі, паслухай,
Як радасна грае
Усё наваколле –
Ад краю да краю.

Яфімовіч У.

Камянецкі лес

Бамбёжцы ты глядзеў у вочы,
І часта рвалі цябе міны.
Я праз харомы твае крочу
Душу кранаюць успаміны.
Не раз шматлікія дзялянкi
Вайна бязлітасна паліла.
Лес Камянецкі, партызанскі,
Цябе навала не скарыла!
Ты выжыў, zdeкамі працяты,
Шырока кроны зноў раскінуў.
Я тваё голлейка пакратаў,
і сталі явай успаміны.

Вершанка Л.

Это нельзя забыть

Посвящается Лескам

Я вышел чудом из огня,
Я видел тысячи смертей...
...Со всех сторон окружена
Деревня цепью палачей.
Они, как волки, озверев,
Свои оскалили клыки.
У каждой хаты у дверей.
Всему земному вопреки,
Их пасти, жаждущие зла,
Всё проглотить за ночь
хотят.
Им мало Лески сжечь
дотла,
Людей невинных
расстрелять.
Из рук у женщины седой
Фашист ребенка вырывал
И вместе, с плачущей
мольбой
В горящий дом его бросал.
И мать, не выдержав,
за ним
В смятеньи падала стремглав.
И вырывался черный дым,
Окрест всё тучами устлав.
Вот так в Милевичах моих,
Где стопудовый вынес страх,
В местечке Ленино живых
Фашисты жгли людей
в церквях.
А сколько женщин и детей
В других деревнях сожжено...
Я видел тысячи смертей,
В огне селенье не одно.

Ефимович В.

Бессмертие

*Пулеметному расчету, уничтожившему 27 июня 1941 года
фашистскую роту в Беловежской пуще*

Кипела вода в пулемете,
И кровь закипала в висках.
Один он остался в расчете,
Один он в железных тисках.
Все краски рассветного неба,
И солнце, и звезды, и жизнь
Прищуренно, жёстко и немо
В прицельную прорезь сошлись.
Та-такал! Та-такал! Та-такал!
В конвульсиях пулемет.
Потерян в бессчетных атаках,
Фашистам расстрелянным счет.
Но что это?

Встали убийцы,
Как будто почуяв просчет,
Он радость на вражеских лицах
Сквозь прорезь прицела прочел,
И радостью той уязвлённый,
Поднялся он перед врагом,
И яростно плюнул в него он
Последним свинцовым плевком.
А дальше?
А дальше граната
Решила последний исход
И замерло сердце солдата,
И замер его пулемет.
Легла тишина на границу,
По ветру рассеялся дым,
И сняли в почтении фрицы
Железные каски над ним.
Врагам довелось это видеть,
Враги эту весть разнесли.
... Такое могли ненавидеть
Не уважать не могли.

Щеглов Л.

Балада аб спаленай вёсцы

Увесну так многа пралесак
Ля вёскі зялёнай Лескі.
Дрыжаць на пялёстках росы.
А мо то людскія слёзы?..

На досвітку спала сяло.
А бусел кружыў над жытлом.
Прынес ён чорную вестку:
Спаліць хочуць немцы Лескі!

У клёкаце столькі тугі...
А вёску ў тры ланцугі
Ужо карнікі ачапілі...
Сны добрыя людзі снілі.

Ды быццам сабакі, у хаты
Уварваліся злыя каты.
Старых і малых хапалі,
Да школы, да клуні гналі.

Ад крыку хісталася неба.
Дзяўчынка маліла: “Не трэба!”
Малую матуля прыкрыла,
Ёй сэрца куля прабіла.

Клаліся штабелямі
Целы ў крывавай яме.
Забойцы гучна іржалі.
У звяроў няма жалю...

Так вёску-партызанку
Забілі немцы ўранку.
Распятую – спалілі...
Абгарэлі ў бусла крылы.

Пачарнелі ўраз пралескі.
Дзе вы, Лескі? Зніклі Лескі.
У жалобе – сонца нізка.
Гоніць попел ужо вятрыска.

ЛЯ дарогі вярба стыне.
Лескі, Лескі – лёс Хатыні...
А ўсё ж з мёртвых вёска ўстала,
Не прапала, не прапала.

Я лаўлю яе пагляд.
Каля дзвюх дзесяткаў хат.
Прытулілася. І вокны
пазіраюць у свет шырокі.

А на ўскрайку вёскі – помнік.
Лескаўчан зіхцяць імёны...
Тут ахапак белых кветак
З пахам лесу, з пахам лета.

Гарагляд Н.

A painting of a winter village scene. In the background, a tall, cylindrical brick tower with arched windows stands prominently. To its left, a church with a tall, spire and several onion-shaped domes is visible. The foreground shows a snow-covered field with patches of dry grass. A small figure of a person in a dark coat and hat is walking across the snow. The overall atmosphere is quiet and serene, with a soft, hazy light.

*Цябе назвалі светла –
Белай вежай*

Белая вежа

Ты з'яўляешся на світанні
Старадаўняй песняй сурмы
І склікаеш стагоддзяў здані,-
І ў здзіўленні прыходзім мы.
А за намі, над намі – згукі,
Посвіст стрэлаў і звон падкоў,
І зрастаюцца з цэглай рукі,
Запякаецца ў кладцы кроў.
Не здратуюць чужынцы межаў –
Між пушчанскіх сівых бароў
Узнялася да сонца вежа –
Краю роднага ваяром.
Прарастае з нябыту Слова
Недасяжнаю вышынёй
І набатам гудзе сурова
Над тваёй святой чысцінёй.
...Нам адведзены час кароткі,-
Чым пазначым мы гэты час?
Вочы ў вочы – з байніцаў продкі
Запытальна глядзяць на нас.
Прарастае з нябыту памяць –
І ў наструненай цішыні
Белай птушкай плыве над намі
Да тваёй святой чысціні.

Пракаповіч М.

Белая вежа

Над вечнай страхою
пушчанскіх бароў
Стаіш ты,
гайдаяш аблокаў вясну.
І белае стволле тутэйшых бяроз
Табе аддае сваю ўсю белізну.
Бяроза каменная
краю майго,
Ці раз цябе вораг ішоў ачарніць.
І як ні паліў цябе
скрушны агонь,
А ты яшчэ болей бялела ў агні.
Ты так на чужынца глядзела
з-пад хмар,
Аж твар у таго палатнеў і бялеў.
Свяціла ты пушчы –
і вечнасць сама
У белым тваім паўставала святле.
Байніц тваіх позірк
лагодзіць зара,
Сцякае раса па каменным ствале.
І бачыцца выраю шлях
у мой край
Па белым тваім маяковым святле.

Аблокамі белымі коцяцца дні
За векам,
за думкай маёй наўздагон.
Ты – белая крэпасць маёй чысціні.
Бяроза каменная краю майго.

Камейша К.

Балада Белай вежы

З зямлі паўстае і ўрастае ў зямлю,
Нібыта ў душу маю слова “люблю”.
Люблю летні вечар над вежай, як дым
Над комінам хаты, дзе я век чужым
Не буду, як дрэвы прад вежай чужымі
Ніколі не будуць, не згубяцца ў дыме
Пажару, бо вежа стаіць на зямлі,
Як стражнік, як помнік людзям, што жылі
І ў гэту зямлю адышлі, як святло,
Якое не знікла, з зямлі прарасло,
Як Белая вежа, як сонца над ёю,
Як слова “люблю” над душою маёю,
Каб мы не згубіліся ў пыле дарог,
Каб зналі, што ёсць Беларусь і ёсць Бог,
Як гэтая Белая вежа, як мы,
Як сэрцаў цяплынь у завейнасць зімы,
Як крык журавоў, што не хочучь ляцець
Ад нас на чужыну, як восені медзь
Не хоча знікаць у дарожнай гразі,
Дзе мы ўсе халопы, дзе мы ўсе князі,
І нашая кроў – не вада, не віно,
І неба над намі, бы ў вечнасць акно,
І Белая вежа, як Ноеў каўчэг,
Плыве праз дажджы, праз стагоддзі, праз снег...

Шніп В.

Белая вежа

Замер я в притихшей веже,
Как в патроннике патрон,
Так, что даже слышу вешний
Перезвон зеленых крон.

Или отзвук рукопашный
Вдруг донесся до меня?..
Остывает в мирной башне
Кованых кольчуг броня.

Сумрачные закоулки
Света меч пронзил насквозь.
Я аукнул – эхом гулким
Семь веков отозвалось.

Слышится мне голос павших
В тесном крепостном кругу,
Павших, но не сдавших башни
В яростных боях врагу.

Испытующе мне в душу
Глянули бойниц глаза:
“Струшу я или не струшу.
Коль обрушится гроза?..”

Спринчан Б.

Белая вежа (урывак)

О, колькі ліўняў над табой шумела,
Каб змыць цябе, стачыць імхом і цвіллю,
Каб і ні следу ў мураговым дзёрне,
А ты ў зямлю ўваходзіла глыбей.

О, колькі ніспала бліскавіцаў,
Рвучы зялёным зуб'ем твае прошвы,
Ды цэгла ў бляску іх адно мацнела,
Скіпалася ў адзіным маналіце.

А колькі завірух тут завывала,
Каб скалануць, перакуліць, размесці,-
Драбнюткам пытлем снегу ля падножжа
Яны ў зыходзе чарнаты бялелі.

І толькі сонца ты страчала госцем.
І месяц ясны моўчкі падпірала,
І зоры навакол сябе збірала,
Зліваючыся з вечнасцю іх ціхай.

Цябе назвалі светла – Бelay вежай.
Ці не па той жа сонечнай прычыне,
З якой і край увесь – палі, лугі –
Назвалі ўсеабдымна Бelay Руссю?..

Маўчыш. І гэтае маўчанне мне як песня...
О, стань жа літарай – вялікай, загалоўнай –
Табой даўно навеянае песні,
Як выраям ты пуцяводнай стала.

Я зноў і зноў лячу, лячу к табе
Праз ліўні, навальніцы, завірухі –
Былыя і ўсе тыя, ад якіх
Цябе ўжо захінаць я абавязаны.

Лойка А.

Белая вежа

Князь пільна дбаў пра непахіснасць межаў,
Каб менш было пакутных страт і згуб, -
На ўскрайку векавечнай Белавежы
Пры беразе узвёў каменны слуп.

Слуп гораду бяспеку гарантуе –
Як верная зарука ад зарук –
За вёрсты бачыць і за вёрсты чуе:
Чужак ідзе, або надзейны друг.

Гады над Бelay вежай пракрылялі
У водблісках пранізлівых атак.
Моц непахісных сцен пакаштавалі
І бандзюган шалёны, і крыжак.

Якую б сцены ні пачулі мову,
Ды ведалі дакладна пераклад,-
Хто закранаў славянскія асновы, -
Разгойдвалі старанна свой набат.

Пранёшы годна гордасць вечнай славы.
Душой не можа Вежа пакрывіць.
На межах міралюбіцы-дзяржавы
Як сімвал міру белы слуп стаіць...

Лукша В.

У Белавежы

У шэрым і пякучым чабрацы,
Нібы ў тумане тонуць межы.
Я не бываў спрадвеку ў Камянцы
І не хадзіў ля Белай вежы.

І шчасце выпала сягоння мне
Глядзець, ад сонца вочы плюшчыць,
І ад душы дзівіцца даўніне,
Што помнікам стаіць ля пушчы.

Без лат, у латах і брані,
Чые, чые тут ногі ні хадзілі?
Адсюль Радзіму бараніў
З дружынаю Васількавіч Уладзімір.

Ад вежы далей адступілі нетры,
Зубрам каб зберагчы спакой.
Шуміць, гуляе пушча з ветрам
На рэчках Белай і Лясной.

Жыві ж, красуй на радасць, асалоду
Зямлі, і сонца, і вясны,
Як гонар беларускага народа,
Выдатны помнік даўніны.

Астрэйка А.

Белая вежа

Каля Вежы ласкаюць мне ногі
Травы пахкія і рамонкі.
Каля Вежы прясяду з дарогі
І смяцца не буду звонка.
Цішыня тут такая дзіўная
І ці ж можна яе парушыць...
А ты кажаш, што я наіўная,
Маладая, бы белая груша.
Чуе словы твае Вежа Белая
Непаўторная, мілая, смелая.
Я гляджу на зубчаты вянец
І шапчу: “Так люблю
Камянец!”
Гарагляд Н.

Белая вежа

Зямля ад ран старых яшчэ стагнала,
А вораг зноў і зноў мячом гразіў, -
І вежа на яго шляху устала
На ўзмежжы старажытнае Русі,
Над ёй не раз ў стагоддзях хмары віслі,
З трывогаю трубілі журавы,
А вежа ўсё стаяла непахісна –
Мяжы заходняй грозны вартавы.
Ты, вежа, не знімала ў бітвах, скрухах
Ні перад кім ні разу свой шалом,
Ні перад кім не біла ты чалом –
Была заўсёды непакорнай духам.
На ўскраі пушчы, ля Лясной-ракі,
Стаіш і сёння ты пад неба дахам,
Глядзіш спакойна ў далі з-пад рукі,
Дзе некалі расправяць, быццам птахі,
Для ўзлёту крылы новыя вякі.
Рудкоўскі М.

Прыводзяць шляхі-дарогі
Да Белай Вежы на ўзлессі!
Як да бацькавага парога
Іду да цябе, Палессе!
Сумую – мой лёс-гарэза
Выносіць на хвалях хуткіх
У чысты да слёз бярэзнік,
У царства алешын гнуткіх.
Бывала ў далонях люляла,
Тулілася цела гарачым,
Рамонкам заўсёды ўяўляла
Цябе ў летуценнях дзіцячых!
І бегла, дзе жыта радзіла,
Збожжа насіла ў вядзерцы,
Іду да цябе, радзіма.
З матчынай песняю ў сэрцы!

Баравікова Р.

Камянецкая вежа

Ладзя не распачы,
а годнасці і сілы,
спрадвеку бараніла ты сыноў
Айчыны, ажыўляла зноў і зноў
ваярскі дух. Ні ў кога не прасіла
ты літасці. Таму мы праз вякі
у велічы тваёй свій сімвал бачым.

Мы ёсць, бо ёсць гісторыя,
іначай
не нацыяй былі б мы,
а нікім.
Лайкоў Я.

Белая вежа

Белая вежа стоит
на высоком холме
Силою мужества древних
и мудрых славян.
Там, где закаты горели,
пылали в огне,
Стрел отражала в жестоком
бою ураган.
Сколько атак и набегов
отбила она?
Не сосчитать, и не нужно,
пожалуй, тут слов.
Выпила горькую чашу
до самого дна:
Все повидала за много
минувших веков.
Рыцари, шведы, татары,
поляки, мусьё –
Тяжким копытом топтавшие
наши поля.
Сколько же ратников
приняла в ложе свое
С горечью милая наша,
родная земля?
И, устояв под напором
борьбы и огней,
Монументально, как правда
святая, чиста,
Белая вежа шагнула в пору
наших дней –
Древнего зодчества сила,
краса, простота.

Непобедима стоит
над рекою Лесной.
С думой высокой
склоняюсь
перед ней на челе
За то, что она
берегла
мирный сон и покой
На кровью политой,
родной
нашей, милой земле.
А над Лесною летят
и летят журавли.
Это о том говорит
молодая весна,
Чтоб мы землю свою
от врагов берегли
И навсегда чтобы
в прошлом
осталась война.

Попова Н.

Ты з'яўляешся на світанні
З цемры, быццам з глыбінь вякоў.
І блукаюць ля сцен, як здані,
Посвіст стрэлаў і звон падкоў.
Білі золатам і жалезам,
Чорны дым засцілаў зару, -
Ты стаяла, Белая вежа,
Прыкрываючы Белую Русь...
Над табой карона з промняў –
Аж адвесці нельга вачэй!
Адчуваю, як мужнасць продкаў
Цёплай хваляй у сэрца цячэ.

Пракаповіч М.

Башня «Белая вежа»

На простор из лесов вытекая,
Возле Каменца речка бежит,
А над речкой, в воде отражаясь,
Башня «Белая вежа» стоит.

Днем ли светлым, порою ли ранней,
Или лунною ночью, она,
Где ни станешь, откуда ни глянешь –
Одинаково глазу видна.

Дней минувших безмолвный свидетель,
Верный сторож родных рубежей.
Целый ряд пережитых столетий
Пролетел незаметно над ней.

Все вокруг проходило, менялось,
Люди, нравы людей, времена,
И лишь только всегда оставалась
Неизменно башня одна.

И не раз любопытный прохожий
Вероятно подумал о том:
«Ты могла бы и все же не можешь
Рассказать о себе, о былом.

Рассказать нам, чьи зоркие очи
Наблюдали не раз из бойниц,
Как враги нарушали средь ночи
Нерушимость священных границ.

Как заслышав из башни сигналы.
Поднимались рати бойцов...
Как ты землю свою охраняла
От нашествия злобных врагов».

Пусть то время ушло безвозвратно,
Но ты мощь нашу славишь века,
И всем тем, чем ты была когда-то,
Сердцу нашему ты дорога.

Древний памятник, множество будишь
Разных мыслей ты видом своим.
Спят давно под землёю те люди,
Что здесь стены твои возвели.

Имена их тебе лишь известны,
Быт их тьмою былого сокрыт,
Но они потрудились честно,
Труд их много столетий стоит.

Не забвенья те люди достойны,
Нужно б больше о них говорить,
Ведь ни время, ни грозы, ни войны
Не могли этих стен сокрушить.

Видно крепко их так защищали
Белоруссии славной сыны,
Что они нам на память остались,
Как наследство седой старины?

Чернулич Т.

Паклон

*Камянецкая вежа крыху нахілілася, але гэта ёй не
страшна...*

Са слоў экскурсавода

Пахілілася вежа,
застыла
ў вечным паклоне
шматпакутнай зямлі нескаронай.
суровыя продкі
з байніц зашклёных
узіраюцца пільна
ў вочы нашчадкаў.

Цішыня над зубцамі.
На сценах – імёны.
(Толькі не тых,
чыю памяць
зямля ў сваіх нетрах хавае.)

О як лёгка
паддацца спакусе
за імгненне
застацца ў вечнасці,
варта толькі
аўтограф пакінуць
на цэгле...

Пахілілася вежа –
не страшна.
(Разрастаюцца шчыліны ў сценах...)
А продкі
з байніц зашклёных
пільней і суровей
узіраюцца ў вочы нашчадкаў.

БЕЛАЯ ВЕЖА

Калі туман хавае да зары
Сцяжынку, што вядзе ў лес
і цягнецца халодным па кары,
Старыя кажуць: „Продак уваскрэс!“

Сярод вільготнай гэтай цішыні
Пачуецца зноў грукат капытоў,
Успыхнуць у полі стылыя агні
Урыўкамі даўно забытых сноў.

І дзе раней дуб волатам стаяў,
Паявцяцца абрысы моцных сцен.
У тумане, паміж пажухлых траў,
Не патрабуе помніць узамен.

Застогне цяжка пад канямі мост,
Пачнецца сеча з крыкамі ўначы.
Не пройдзе вораг цераз гэты пост
Начная птушка цяжка пракрычыць.

А з першым промнем усё прападзе,
Ні гука, ні замшэлых камянеў.
Як вір глыбокі, цемрай у вадзе,
Схавае назаўжды абрыўкі сноў.

Ніхто і не паверыць тут, але ж,
Калі туман пральецца малаком,
Убачыш сам абрысы белых веж
І мост, і продка вечнага з канём...

Брандт С.

Змест

Квітней горад родны наш, Камянец!

Пранько Л. Камянец	2
Корнелюк К. Камянец	3
Грыгаровіч Я. Камянецкі напрамак.....	4
Дорохов Ю. Есть в Беларусі	5
Деменчук Т. Камянец	6
Семеняка В. У Камянцы.....	7
Жуковіч В. Вяртанне да Камянца.....	8
Гарагляд Н. Камянецкі вальс.....	10
Глушко Л. Камянцу	11
Кускевич И. Камянец.....	12
Панасюк М. На Дажынкі ў Камянец.....	13
Іванюковіч Л. Да Камянеччыны сваёй. Камянецкая царква .	14

О, край Белавежскі – жамчужына наша!

Жуковіч В. Я родам з тых мясцін. Ой, ты радасць мая.....	17
Жуковіч В. Веліч Радзімы. Айчына, я тваю мяжу.....	19
Жуковіч В. Рэчка Лясная. У родным сяле.....	21
Жуковіч В. Пушчанская вёсачка Селішчы. Вёска Радасць.....	23
Янкiна А. Радзіма.....	25
Яфімовіч У. Мой край.....	27
Шлык А. Вечар у Белавежы.....	28
Спринчан Б. Певень в Беловеже.....	29
Пранько Л. Наш край.....	30
Грыгаровіч Я. Сустрэча.....	31
Григорович Я. Родительский домик. Морозец- вихрастый.....	32
Прокопович В. Я вернулась в родные края.....	34
Верас И. Беловежская весна.....	35
Попова Н. Неперспективная деревня. Школа. Весной	36
Попова Н. Журавли. Папороть. Ой, моя калина.....	40
Попова Н. Надоела городская суета. Вясною на лузе.....	43
Рамашка В. Зямля бацькоў.....	44
Русенко Н. Родная земля.....	45
Мароз Я. Наша вёска.....	46
Белавус А. Мой край.....	47
Яфімовіч У. Праз вякі.....	48
Іванов В. Лясная.....	49
Яфімовіч У. Вецер гамонку вядзе.....	50
Вершанка Л. Камянецкі лес.....	51
Ефимович В. Это нельзя забыть.....	52
Щеглов Л. Бессмертие.....	53
Гарагляд Н. Балада аб спаленай вёсцы.....	54

Цябе назвалі светла – Белай вежай

Гардзеі В. Белая вежа.....	57
Пракаповіч М. Белая вежа.....	58
Камейша К. Белая вежа.....	59

Шніп В. Балада Белай вежы.....	60
Спринчан Б. Белая вежа.....	61
Лойка А. Белая вежа.....	62
Лукша В. Белая вежа.....	63
Астрэйка А. У Белавежы.....	64
Гарагляд Н. Белая вежа.....	65
Рудкоўскі М. Белая вежа.....	65
Баравікова Р. Прыводзяць шляхі-дарогі.....	66
Лайкоў Я. Камянецкая вежа	66
Попова Н. Белая вежа.....	67
Пракаповіч М. Ты з'яўляешся на світанні.....	68
Чернулич Т. Башня «Белая вежа».....	69
Сахарчук В. Паклон.....	71
Брандт С. Белая вежа.....	72